

Othoni, otok ki se ga na karti komaj opaziti ... prvi in mogoče tudi zadnji (?), ki me je zares prevzel ... vsak trenutek uglašen, življenje gre "po svoje" ... v šestih zaselkih na mini otoku pozimi, kjer tudi po mesec ne pristane ladja, živi kar 76 ljudi ... v enem samem dnevu - sobota popoldne in nedelja dopoldne - sem doživel pravo "Mediterraneo" sceno ... v pristanišču, ki je za vsa naselja na otoku, so kar 3 gostilnice in dve trgovini, ki so le naslednji vhod pri gostilni. Zadelo sva poseben dan; zgodila se je komemoracija v spomin 48 utopljenim grškim mornarjem, ki so bili s tega otoka torpedirani ... torpedirali so jih Italijani in zadeli grško podmornico. "Kdaj bo?" sem spraševal otočane in tudi vojaka, ki je že od jutra stražil pri torpedu ... "mogoče ob enajstih, dvanajstih, enih?", ali ko pride posebno za to priložnost trajekt s Krfa", ni znal povedati.

Imel sem čas odpeščit do prve vasi na hribu in opazoval kdaj pride trajekt .

Vas je živa a prazna, vidim dve-tri hiše, predelane v naj-vile z razgledom in obveznim (!) bazenom.

Trajekt! Šibam navzdol skozi oljčne gaje, ki so nekateri celo obdelani, oljke čudovite ogromne stare "žutice", kot jih imenujejo staroselci Albanci v Črni Gori ...

Ni panike, nikjer nobenega, vsi v cerkvi ... cela komemoracija se je odvijala kar v bližnji cerkvi ... sledil je sprevod za popom do torpeda, tu je pop nadaljeval, celo pel in otočani so peli z njim ... sledili so krajši govori, polaganje 13ih vencev ... pritegnil me je tonski mojster, "le od kod se je ta vzel", sem si mislil ... popoldne je Jana srečala v kafiču istega njega, tonskega mojstra in njegovo zelo nasmejeno belolaso mamo ... takoj ko sem ga opazil me je zanimalo ali je otočan; domačin ..."seveda, Yiannis Katehis" ... doštudiral je jazz in sodobno glasbo v Bostonu ter 25 let živel po raznih koncih Amerike, igral živo muziko, produciral, imel studijo ... zdaj pravi da živeč na otoku, v vasi na vrhu hriba, lahko v miru ustvarja najboljše kar si lahko zamisli ... "iz čiste inspiracije"... pri igranju menjava več instrumentov ... mama prikimava nadvse zadovoljna ... njen edini sin je doma!

>>>> od tu bom povedal pripovedoval dalje z nekaj fotografijami in podnapisi

Palaiokastritsa - KRF -, nekdaj obljudena z menihi, danes obsedena z uniformiranim turizmom ... opustošenost ... plaža, zadnje dni septembra ob gh zjutraj

naslednja destinacija Paxos - pristanišče Gaïos

*Paxos je poseljen z oljkami!
Cel dan sem bil med njimi,
prekolesaril otok ... oljčni gaji,
nekdaj glavno bogastvo,
danes večinoma zapuščeni ...*

obkrožen z vilami, do potankosti urejenimi, obvezno imajo vsi ...

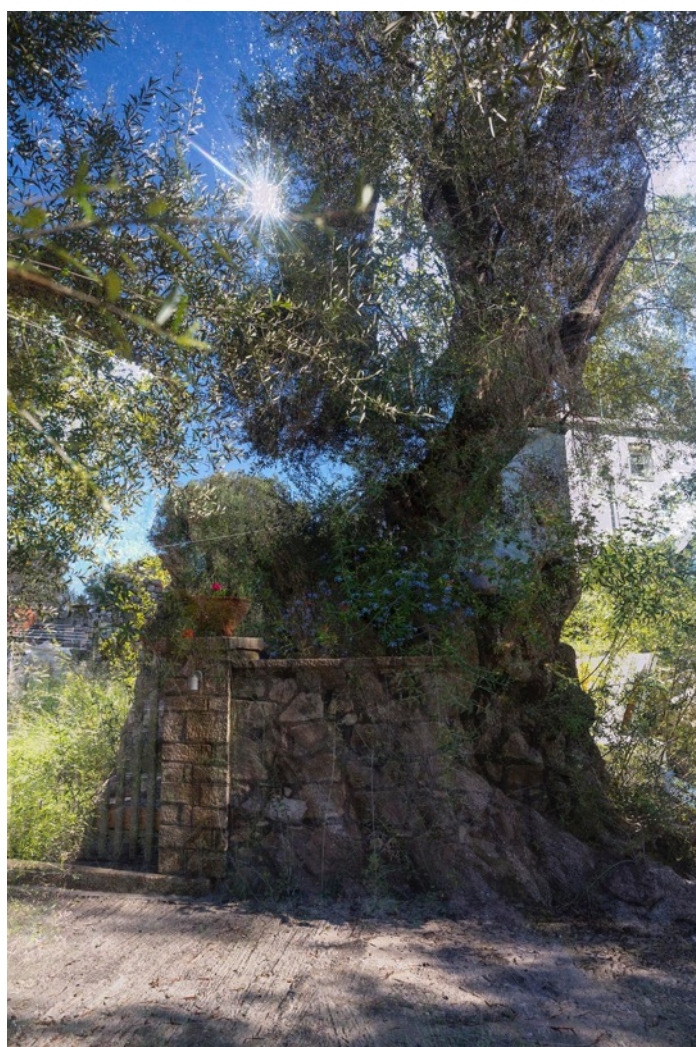

olke so mi povedale da so "zadosti stare", da bodo "prerasle" tudi te hiše ...

gospagospa je popravila nekaj
kamnov in se vsedla pod oljko ...
povedala mi je da to ni "njena" olj-
ka, da sicer ima oljke ... da je izgubi-
la moža ...
nasproti, tik ob, se je šopirila ...

tudi to bo pospravil čas ...

prazna mala gostilna)) pojavi se gospa in skuha mi
gost se kar ona prisede, za družbo, angleško ni govo-
rila ... kmalu pride še njen "sosed", redni gost, eden
redkih, ki še kaj postori pri oljkah ... uživa ob vinu,
gospa pa mirno zaspi ... bil je čas sieste ...

orodje je odložil na sosednja vrata, cerkvena ...

zapuščena oljka, živi in se obnavlja "po svoje" ...

trdoživost - regeneracija je moč, ki ga ima ta prostor ... to je sporočilo, ki sem ga lahko dojel v enem dnevu kolesarjenja po odmaknjeni notranjosti Paxosa ...

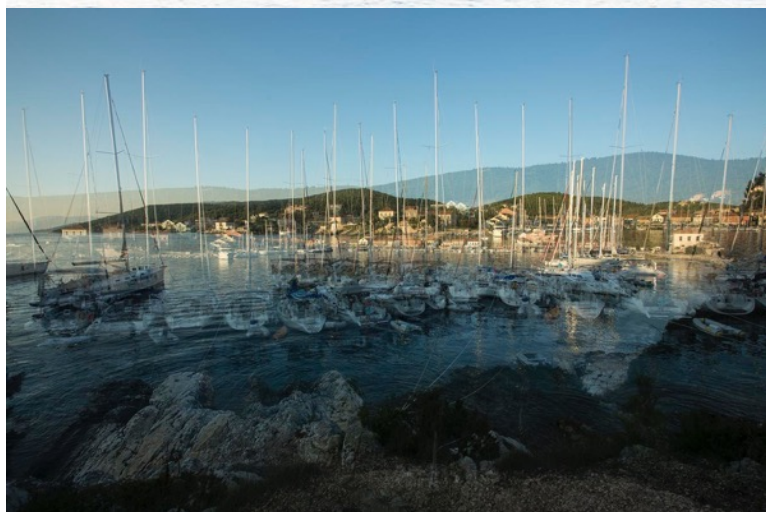
več kur in več petelinov na prostem je bil obetaven prizor ...

destinacija Kefalonija / Fiskardo ... en dan na morju ... vse razdalje so večje kot "doma"; valovi večji, vetrovi tudi ... in ko je pihalo in valovilo, nisem imel priložnosti fotografiranja ...))

Beneški svetinik na vhodu obleganega Fiskarda, nekdaj ....

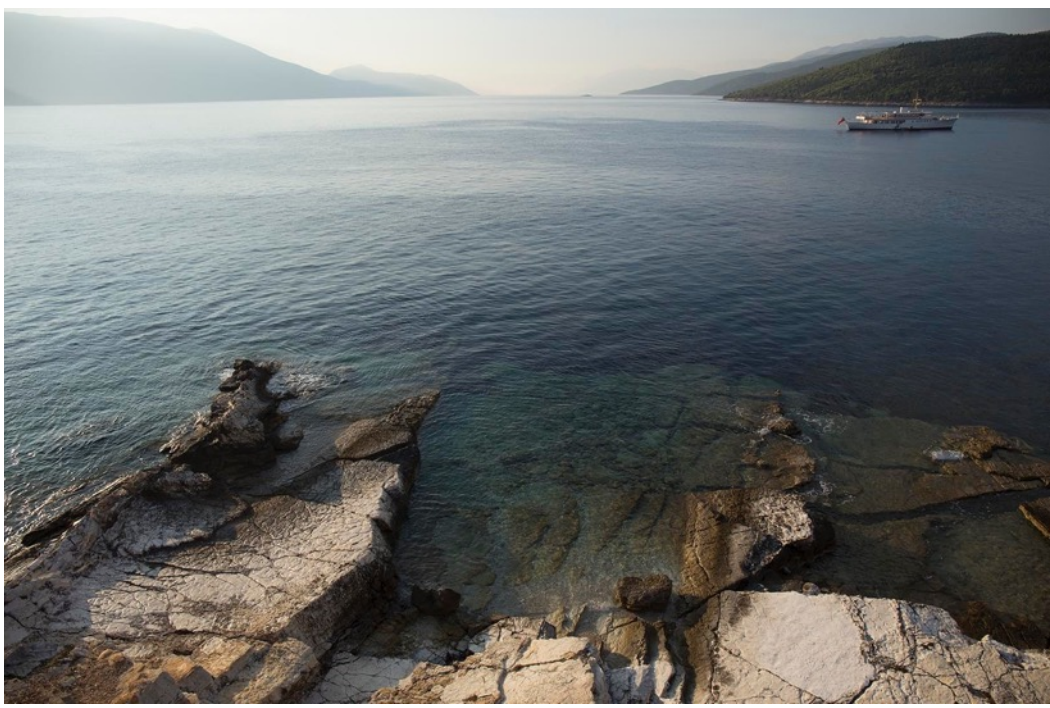

“pred 40 leti sem spal v tem svetilniku!” prijavi gospod, David, ki je naslednje jutro stopil za mano na dvorišče, kjer sem “tudi jaz spal, pred 41 leti” ...!

“You know Ken and Kalli?” me vpraša, “I was all my life asking who were actually people that gave birth to the child in the winter, here, a year before I came” ... dejansko so to bili moji dragi prijatelji, ki so tu preživel zimo, v hišici brez oken ... sama sta bila ko se jima je rodila prva hči Pleiada in teden za tem sva

jih Živa in jaz obiskala ... "We have a baby" je bil vzklík na vratih ... preživeli smo skupaj teden, mogoče več ... vsekakor naju je njun podvig toliko inspiriral, da se nama je še isto leto rodil sin Jon ... šele sedaj sem prvič pomislil, da je inspiracija prišla v deželi Jonskega morja. David je bil takrat begunec iz Južne Afrike, kot novinar deloval proti apartheidu ... s petimi umetniki begunci je tu v vasi preživel 16 mesecev ...

David je Kefalinija začarala, živi delno kar tu ... tu je srečal tudi ženo ... pri 72 letih je še naprej aktivist, a ne kot novinar, vodi fundacijo za zaščito živali, katerekoli živali, kjerkoli po svetu ... ko je prišel Mandela na oblast je David postal zvezda v domovini in čez noč mu je uspelo, da so v Južni Afriki nehali loviti morske leve, pa tudi zaščita slonov je njegova zasluga ... kaj ju sedaj še drži tu, ko že zdavnaj ni več begunec: "View, we can never get fed up of it" ...

Grki so rasprodali "razgled"

David me je povezal z glavnimi protagonisti turbo turizma ... oče Jorgos in sin Panos Dendrinis. Oče oz. njegova žena sta mi pred x leti v njuni edini improvizirani gostilni skuhala pravo (zelo vodeno) grško kavo ... Jorgos, zdaj star 86 let, je kot mladenič lovil ribe z dinamitom in izgubil roko ravno, ko se je odpravljaj v ameriko ... odšel je sin, se tam izšolal v biznisu in zdaj nadaljuje tradicijo očeta ... restavracije, real-estate biznis ... vse za denar. A malo nostalgije mu je tudi ostalo ... kot 10 letni deček se dobro spomne Kena in Kali, ki sta jim hodila pomagat obirat olive ... Jorgos še danes pridela olje in 350 L vina za svoje potrebe ... Jorgos je te mesece na berglah, močno si je poškodoval ahilovo peto ... sem si mislil "roka za ribo peta za ?" ...

23 domačinov in "230 restavracij" v malem kraju je prava mojstrovina neravnotežja ...

Nalu je bila privezana poleg edinega - edinstvenega ribiča ...

Kaj delajo Angleži v Grčiji ... zakaj jih je toliko ... zakaj ravno Grčija? ... odgovor je preprost in ...
gremo dalje, le do Itake, veselim se **

